

Εξ' απαλώ ν ονύχων, από τότε που έμαθα ανάγνωση, από τότε που άρχισα να καταλαβαίνω τι περίπου γινόταν, δυο ήταν οι κύριες αιτίες των τροχαίων ατυχημάτων – δυστυχημάτων, κατά πως μας τάλεγαν. Η υπερβολική ταχύτης και η ολισθηρότητα της οδού.

Αυτά έγραφαν οι ανακοινώσεις της Τροχαίας, αυτά ανακύκλωναν οι εφημερίδες. Περνούσαν τα χρόνια και κάτι η εικόνα ενστόλων με μεζούρες να μετρούν μαύρα ίχνη πάνω στην ασφαλτο μπροστά από παραμορφωμένα οχήματα, κάτι η εχθρότητα για την συχνά επιθετική ή εκδικητική συμπεριφορά των οργάνων της τάξεως, κάτι η ολοένα και μεγαλύτερη αμφισβήτηση απέναντι σε ανθρώπους που είχαν εξουσία, αλλά είχες την πεποίθηση ότι δεν γνώριζαν το αντικείμενο της αποστολής τους, είχα απορρίψει τις, συγκεκριμένες, επίσημες αιτιολογίες.

Όχι ότι δεν γλιστρούσαν οι δρόμοι, όχι ότι απαράκλητα τηρούνταν τα όρια ταχύτητας, αλλά έβρισκα ότι το κρατικό άλλοθι της ταχύτητας και της ολισθηρότητας ήταν πολύ βολικό. Για όλους. Η Τροχαία, έχοντας νίψει τα υπηρεσιακά της χέρια, μέτραγε πτώματα, οι περισσότεροι πολίτες μετείχαν του συλλογικού φόβου, και τα μαγνητάκια με τις εικόνες της συζύγου, των τέκνων και την επιγραφή «μπαμπά μην τρέχεις», που κολλούσαν στα σιδερένια ταμπλό της κούρσας, έφερναν λίγα έσοδα στα πρωτόλεια καταστήματα αξεσουάρ.

Περνούσαν κι άλλα χρόνια, από μαθητής έγινα πολίτης και από επιβάτης, χειριστής κι όπως οι περισσότεροι χειριστές, είχα τις στιγμές μου. Από κλήσεις για παράνομο παρκάρισμα, έως κατηγορούμενος σε δίκη για υπερβολική ταχύτητα. Στο μεταξύ γνώριζα ένστολους που τιμούσαν το λειτούργημά τους, όπως και άλλους που δικαιολογούσαν πλήρως την λαϊκή άποψη περί «μπασκίνα».

Οι απόψεις μου δεν άλλαζαν. Παρέμεναν σταθερές. Πίστευα δηλαδή στην μερική, αν όχι μικρή συμμετοχή της υπερβολικής ταχύτητας στα τροχαία και συνέχιζα να θεωρώ ότι παρέμενε μια βολική δικαιολογία για όλους μας. Επιπλέον δε, παρότι βρέθηκα τυχαία μπροστά σε ένα από τα πλέον βίαια δυστυχήματα, θέρος του '79 ήταν στο 34ο χλμ. Αθηνών

- Κορίνθου, με έντεκα νεκρούς, αντικρίζοντας τόσο άμεσα τον θάνατο, πίστευα, όπως οι περισσότεροι, ότι αυτά αφορούν άλλους. Σε σχετική αρθρογραφία (μου) που δημοσιεύτηκε στην «Καθημερινή» της [Βλάχου](#) (φύλλο Τετάρτης, 22 Αυγούστου 1979) όλα αυτά αποτυπώνονται από τις δυο πρώτες στήλες του αρκετά εκτεταμένου ρεπορτάζ.

Είναι κάποια λίγα χρόνια όμως, που μεταβάλλω κάπως τις απόψεις μου. Και τα χρόνια αυτά σημαδεύτηκαν από απώλειες. Και οι απώλειες αυτές ήταν κατ' εξοχήν, για να μην πω αποκλειστικά, απότοκες της ταχύτητας. Όπως επίσης, το χρονικό αυτό διάστημα σημαδευόταν από μια διογκούμενη, ηλιθίου τύπου, τροχαία αλητεία, η οποία είχε υπερβεί το όριο του χαβαλέ. Και αυτά δεν συμμαζεύονται με νόμους, πρόστιμα και δίκες.

Τα γράφω όλα τούτα με αφορμή το θάνατο από τροχαίο που συνέβη λίγα μόλις μέτρα από την εξώθυρά μου. Ένα παλικαράκι 24 μόλις ετών κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα τη λεωφόρο πάνω σε μοτοσυκλέτα. Βιαζόταν. Από μια πάροδο βγήκε ένα αυτοκίνητο. Ο οδηγός του, κατά πως λένε, σταμάτησε στο stop, έλεγξε αριστερά, κοίταξε δεξιά και ακολούθως βγήκε.

Το δίκυκλο, καλύπτοντας πολύ γρήγορα, το κομμάτι της ευθείας μετά το δεύτερο τσεκάρισμα του οδηγού του αυτοκινήτου προκάλεσε το δυστύχημα, πέφτοντας πάνω στο κινούμενο πια αυτοκινήτου, που με τη σειρά εξακόντισε το δίκυκλο στο απέναντι τοιχίο

Ο αναβάτης, άφησε την τελευταία του πνοή πάνω στην άσφαλτο. Ενας άνθρωπος πάνω στην πιο δυναμική, υποσχόμενη, γλυκιά περίοδο της ζωής του χάθηκε, ένας άλλος έγινε άθελά του ανθρωποκτόνος. Δυο οικογένειες καταστράφηκαν. Τι στο καλό αξίζει μια τέτοια συμφορά;

Παράλληλα, το συγκεκριμένο περιστατικό αποτελεί ακόμα μια απόδειξη πως το ό,τι οδηγώ προσεκτικά, σέβομαι τους δίπλα μου κλπ., δεν έχει πάντα απόλυτη σημασία. Εννοώ, πως, αν την ώρα που το δίκυκλο, μετά τη σύγκρουση, διέσχισε ακυβέρνητο, κάθετα το δρόμο ως μια μάζα 250 κιλών με μια τεράστια κινητική ενέργεια συναντούσε έναν άλλο μοτοσυκλετιστή ή ποδηλάτη, ακόμα και αυτοκίνητο, οι πιθανότητες για ένα ακόμα νεκρό δεν θα ήταν λίγες.

Τούτο το φαινόμενο των παράπλευρων απωλειών, που σπάνια λαμβάνουμε υπ όψιν μας, δεν είναι τόσο αμελητέο. Σαχό έχει περάσει τουμπάροντας από την νέα εθνική στην παράλληλη παλιά μετά τα διόδια και πριν την διασταύρωση των Θηβών στο ρεύμα προς Αθήνα, λίγα λεπτά πριν βρεθώ στο σημείο, με μοτοσυκλέτα και μάλιστα με συναναβάτη. Χιουντάι έχει διασχίσει το αντίθετο ρεύμα με τετακέ πάνω στον βρεγμένο δρόμο συντρίβοντας τον σκουπιδοτενεκέ σπιτιού μπροστά μου. Θηριώδες SUV στο μέσον της νύχτας, αφού κατεδάφισε σιδερένιο στύλο με δημοτικό φως πέρασε τουμπάροντας το αντίθετο ρεύμα σε μια κόλαση υπόκωφων συγκρούσεων. Έτσι για να αναφέρω, μόνο, τα πιο πρόσφατα.

Δεν βαφτίζομαι, ξαφνικά, υπέρμαχος του «σπεύδε βραδέως». Επιπλέον θεωρώ πως είμαι από τους ακαταλληλότερους για οποιαδήποτε είδους χρηστομάθεια. Επιπροσθέτως δε, πιστεύω ότι η αργή και κακή κίνηση των οδηγών, δημιουργεί εκνευρισμό και κυκλοφοριακή συμφόρηση πράγματα που συχνά λειτουργούν εκθετικά.

Πλην όμως, οι σύγχρονες κυκλοφοριακές συνθήκες δεν αφήνουν πλέον περιθώρια για υπερβολές. Ή ακόμα χειρότερα για αλητείες. Στις πόλεις, και έξω από αυτές σε δρόμους με πυκνή κυκλοφορία, με υπεράριθμους οδηγούς πολλοί εκ των οποίων, στερούνται στοιχειωδών γνώσεων – ευαισθησιών, όχι μόνον οδηγικού αλλά και κοινωνικού περιεχομένου, ενώ ταυτόχρονα είναι απολύτως ανίκανοι για τη γρήγορη και σωστή αντίδραση, η υπερβολική ταχύτητα αποτελεί ένα δυνατό φλερτ με την κάθε δυσάρεστη έκπληξη.